

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 92/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou WERNER & Co. s. r. o., Stromová 54/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Andrej Werner, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 33 Cb 222/2009-236 z 26. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 33 Cb 222/2009-236 z 26. februára 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľka v právnom postavení žalovanej v konaní o ochrane spotrebiteľov a o určenie neplatnosti zmluvy o úvere vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 33 Cb 222/2009 v podanej ústavnej sťažnosti okresnému súdu vytyka, že napadnutým rozhodnutím pripustil zmenu žaloby i napriek skutočnosti, že okresný súd „... *nedoručil sťažovateľke Návrh na zmenu návrhu, a tým jej odňal možnosť oboznámiť sa s argumentáciou žalobcu a náležite na ňu reagovať*“. Ako ďalej uvádza, hoci predmetný návrh, ktorým sa žalobca domáhal pripustenia zmeny návrhu na začatie konania, bol okresnému súdu doručený až 23. decembra 2014 (t. j. viac ako 5 rokov a 8 mesiacov od podania žaloby), okresný súd napadnutým rozhodnutím, ktoré sťažovateľke doručil až po viac ako šiestich mesiacoch od jeho vydania, návrh žalobcu na zmenu žaloby pripustil v zmysle dikcie ustanovenia § 95 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bez toho, aby sťažovateľke umožnil vyjadriť sa k predmetnému návrhu, čím porušil jej práva (bod 1).

S poukazom na rozhodovaciu prax tak všeobecných súdov, ako i ústavného súdu sťažovateľka následne konštatuje, že okresný súd postupom podľa § 95 OSP vydal rozhodnutie, na vydanie ktorého neboli splnené zákonné predpoklady. Zároveň je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie okresný súd náležite neodôvodnil a v dôsledku jeho arbitrárnosti porušil i zásadu *denegatio iustitiae*.

3. S ohľadom na uvedené sťažovateľka následne navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 33 Cb 222/2009-236 z 26. februára 2015, aby napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal úhradu trov konania.

4. Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či sú naplnené predpoklady meritórneho prerokovania ústavnej sťažnosti [§ 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], a dospel k záveru, že ide o zjavne neopodstatnený návrh v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu kompetenciu posúdiť „priateľnosť“ návrhu predtým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter kontradiktórneho konania, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe priebehu namietaného konania či na základe obsahu napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti. Ak potom sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu (opatreniu, alebo inému zásahu) orgánu verejnej moci, považuje ju ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie (opatrenie, zásah) nie je vzhľadom na svoju povahu spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľky, t. j. keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

5. V posudzovanej veci sa sťažovateľka domáhala zásahu ústavného súdu proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, ktorým okresný súd v zmysle ustanovenia § 95 OSP pripustil na návrh žalobcu zmenu žaloby. Urobil tak z dôvodu, že „... vzhľadom na štádium konania vo veci mal súd za to, že výsledky doterajšieho konania môžu byť podkladom pre konania o zmenenom návrhu na začatie konania. Súd mal rovnako za to, že zmena návrhu na začatie konania nemá za následok zmenu vo vecnej príslušnosti súdu, a preto s poukazom na citované zákonné ustanovenie § 95 ods. 1, 2 OSP vyslovil so zmenou návrhu na začatie konania v zmysle podania navrhovateľa zo dňa 22.12.2014, doručeného súdu dňa 23.12.2014, súhlas a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.“.

Napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím procesným, proti ktorému, keďže ide o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania, nie je prípustné odvolanie [§ 202 ods. 3 písm. f) OSP]. Takéto uznesenie podľa § 169 ods. 2 OSP nemusí obsahovať odôvodnenie.

6. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci nejde o zložitý prípad (hard cases) majúci ústavnoprávny význam, a to vzhľadom na procesný charakter napadnutého rozhodnutia, ktorým sa iba upravuje vedenie konania, ako aj skutočnosť, že samotným pripustením zmeny žaloby sa toto konanie vecne nekončí (teda bude riadne pokračovať). Z hľadiska materiálneho preto v rozsahu sťažovateľkou uvádzaných dôvodov nemohlo dôjsť k porušeniu ňou označených práv.

7. Ústavný súd ešte dodáva, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi, preto je jeho povinnosťou rozlišovať medzi prípadmi, kedy procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústí do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, kedy určitý procesný postup - hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu ako postup contra legem - protiústavnosť konania nezaloží.

8. S ohľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažovateľkina sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016